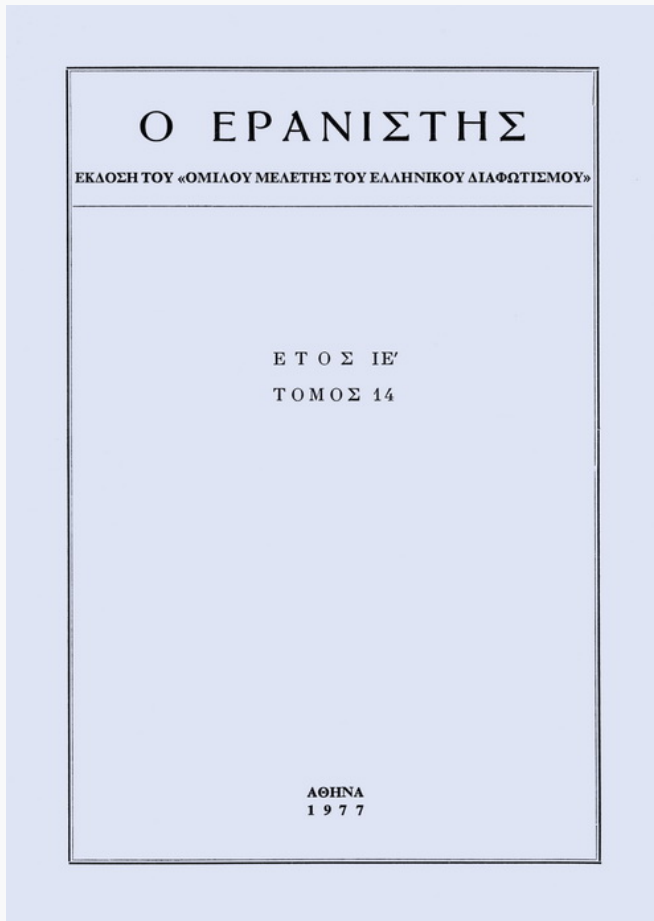

The Gleaner

Vol 14 (1977)

Ο κώδικας της Εκκλησίας του Αγίου Αχιλλείου.
Ειδήσεις για τα σχολεία της Λάρισας στον 19ο
αιώνα

Βούλα Κόντη

doi: [10.12681/er.376](https://doi.org/10.12681/er.376)

To cite this article:

Κόντη Β. (1977). Ο κώδικας της Εκκλησίας του Αγίου Αχιλλείου. Ειδήσεις για τα σχολεία της Λάρισας στον 19ο αιώνα. *The Gleaner*, 14, 185–202. <https://doi.org/10.12681/er.376>

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ Ειδήσεις για τὰ σχολεῖα τῆς Λάρισας στὸν 19ο αἰώνα

Στὴ συλλογὴ Δαμιανοῦ Κυριαζῆ τοῦ Μουσείου Μπενάκη σώζεται μὲ τὸν ἀρ. 15 ὁ κώδικας τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλείου τῆς Λάρισας¹. Περιέχει στοιχεῖα γιὰ τοὺς δασκάλους καὶ τὰ σχολεῖα ποὺ συμπληρώνουν τὶς λίγες καὶ σκόρπιες πληροφορίες ποὺ ἔχουμε γιὰ τὴν κατάσταση τῆς παιδείας στὴ θεσσαλικὴ πρωτεύουσα τὸν 19ο αἰώνα².

Ἀπὸ τὴ μητρόπολη τῆς Λάρισας εἶναι γνωστοὶ ὡς τώρα δύο ἐκκλησιαστικοὶ κώδικες (17ου - 19ου αἰ.) ποὺ βρίσκονται στὸ Τμήμα Χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης³. Τὴ μόνη ἔνδειξη γιὰ τὴν ὑπαρξὴ κώδικα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλείου μᾶς τὴ δίνει ὁ Φαρμακίδης, ποὺ σημειώνει ὅτι τὸ 1926 σώζονταν, δυστυχῶς, «μόνον φύλλα τινὰ» ἀπ' αὐτόν^{3α}. Ἀπὸ τὴν παραβολὴ τῶν ἀποσπασμάτων, ποὺ δημοσιεύει στὴ μελέτη του μὲ τὰ ἀντίστοιχα τοῦ πρωτότυπου κώδικα τοῦ Μουσείου Μπενάκη πιστοποιεῖται ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς χειρόγραφο· ἐπομένως τὰ σπαράγματα ποὺ εἶχε ὑπόψη του ὁ Φαρμακίδης πρέπει νὰ ἀνῆκαν σὲ κάποιον, σύγχρονον ἢ μεταγενέστερον, ἀντίγραφο τοῦ κώδικα⁴.

Π ε ρ ι γ ρ α φ ῆ : Κώδικας (295 × 215 ἐκ.) χάρτινος, δερμάτινη στάχωση, 358 φύλλα (ν.ἀ.)· λευκὰ τὰ φφ. 1^ν - 2, 4^ν - 10, 18^ν - 19, 28^ν, 30, 45, 53, 56, 65, 79^ν - 82, 111, 114^ν - 115, 118^ν - 119, 124^ν - 125, 131, 141, 145 - 147, 153, 189 - 190, 205, 210^ν - 212, 215^ν - 216,

1. Ἡ συλλογὴ Δ. Κυριαζῆ δωρήθηκε στὸ Μουσεῖο Μπενάκη στὰ χρόνια 1950 - 1953.

2. Εὐχαριστῶ θερμὰ τὴ Χρῦσα Μαλτέζου γιὰ τὴ βοήθειά της.

3. Βλ. Γ. καὶ Α. Σακελιώνας, *Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος*, Ἀθήνα, 1892, σ. 263. - Κ. Δουβουνιώτη, *Συμβολαὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς μητροπόλεως Λαρίσης*, «Ἱερὸς Σύνδεσμος» 12 (1916-1917), ἀρ. φύλλ.

277 - 282.

3α. Βλ. Ἐπ. Φαρμακίδη, *Ἡ Λάρισα ἀπὸ τῶν μυθολογικῶν χρόνων μέχρι τῆς προσαρτήσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα (1881)*, Βόλος 1926, σ. 191.

4. Εἶναι χαρακτηριστικῆς, ἄλλωστε, οἱ μικροαβλεψίες τοῦ ἀντιγραφέα σὲ ἀριθμοὺς καὶ χρονικοὺς ὑπολογισμοὺς (πρβλ. λ.χ. κώδικα, φφ. 3^ν - 4 καὶ Φαρμακίδη, ὁ.π., σ. 205, κώδικα, φφ. 32, 35^ν - 36, 39^ν καὶ Φαρμακίδη, ὁ.π., σ. 192 - 193).

219^ν - 220, 224^ν - 225, 229^ν - 230, 239^ν - 241, 249^ν - 250, 266^ν - 267, 271, 305^ν - 320^ν, 324^ν - 345^ν, 350^ν - 357^ν, 358^ν. 'Η σύγχρονη με τὸν κώδικα ἀρίθμηση, εἶναι ἄλλοτε κατὰ σελίδες καὶ ἄλλοτε κατὰ φύλλα.

Στὸ φ. 1 σημείωμα τοῦ πρώτου γραφέα τοῦ κώδικα, τοῦ Βησσαρίωνα Χατζηγεωργίου, ἀρτοποιοῦ, πού στὸ διάστημα 1812 - 1839 (φφ. 12^ν, 14, 16, 34, 38, 61, 62^ν - 63, 65^ν - 66) τὸν συναντοῦμε στὴν ἀρχὴ ἐπίτροπο κι ἀργότερα ἔφορο τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐκκλησίας : «'Ο Παρῶν Κώδιξ ὑπάρχει τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλίου, Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης 1812. μαρτίου α^ν Λάρισσα ὅστις ἤρξατο ἐπὶ τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ Πανιερωτάτου θεοπροβλήτου Μητροπολίτου Ἀγίου Λαρίσσης, Κυρίου Κυρίου Πολικάρπου, διὰ χειρὸς Βησσαρίωνος Χ' Γεωργίου Ἀρτοποιοῦ». Στὸ ἴδιο φύλλο με ἄλλη γραφὴ, μεταγενέστερο σημείωμα : «1836 Μαῖου 20 Λάρισσα. Ἡ Ἱεραρχία τοῦ Πανιερωτάτου θεοπροβλήτου Μητροπολίτου Ἀγίου Λαρίσσης Κυρίου Κυρίου Ἀνθίμου τοῦ Κωνσταντινοπολίτου, ἡμῶν δὲ Ἀυθέντου, καὶ Δεσπότη εἶψαν πολλὰ τὰ ἔτη».

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν ο : 'Ο κώδικας καλύπτει τὴν περίοδο 1810 - 1881 με ἓνα κενὸ στὰ χρόνια 1822 - 1825, διάστημα πού οἱ Τοῦρκοι εἶχαν κλείσει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐκκλησία⁵. Στὰ φφ. 303^ν - 305 ὑπάρχει κατάσταση «τῶν ὑπαρχόντων Ἱερῶν σκευῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἀχιλλίου» με χρονολογία 1 Μαρτίου 1889. Τῆς τελευταίας αὐτῆς καταγραφῆς τῶν σκευῶν σώζεται καὶ λυτὸ «πρωτόκολον παραλαβῆς καὶ παραδόσεως».

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κώδικα ἀναφέρεται στὰ οἰκονομικὰ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλείου, δηλ. στὴ «ληψοδοσία τοῦ παγκαρίου». Οἱ ἰσολογισμοὶ εἶναι κατὰ κανόνα ἐτήσιοι, καταστρώνονται ἀπὸ τοὺς Ἐπιτρόπους, πού ὀρίζονται κάθε χρόνο ἀπὸ τὰ ρουφέτια, καὶ ἐπικυρώνονται ἀπὸ τὸν μητροπολίτη. Τὰ ποσὰ ἀναγράφονται σὲ γρόσια.

Στὰ τακτικὰ ἔσοδα περιλαμβάνονται τὰ ποσὰ ἀπὸ σύναξη δίσκων, πώληση ἀφιερωμάτων, λαμπάδων κλπ., τελέσεις μυστηρίων καὶ ἑορτῶν (ὑψωμα καὶ ἀγιασμοὺς τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλείου), νοίκια σπιτιῶν καθὼς καὶ τὰ δάνεια, οἱ ὁμολογίες, τὰ ἐμβατοίκια⁶ κι οἱ διάφορες εἰς-

5. Βλ. παρακάτω, σ. 188.

6. Ἐμβατοίκια ἦταν τὰ ποσὰ πού πλήρωναν οἱ ἱερεῖς στὸν πατριάρχη ἢ στὸν μητροπολίτη γιὰ τὴν ἐνοικίαση ἐνορίας (βλ. Ἰ. Οἰκονόμου Λαρισσαίου, Ἐπιστολαὶ διαφόρων Ἑλλήνων λογίων,

ἀνωτάτων κληρικῶν, Τοῦρκων διοικητῶν, ἐμπόρων καὶ ἐσναφίων (1759 - 1824), μεταγραφὴ - πρόλογος Γ. Ἀντωνιάδη, φιλολογικὴ παρουσίαση Μ.Μ. Παπαϊωάννου, Ἀθήνα 1964, σ. 113 καὶ 607. - Χρ. Πατρινέλη, Ἐκκλησία.

πράξεις. Στα έκτακτα, πάλι, έσοδα ανήκουν οι διάφορες δωρεές, οι προερχόμενες κυρίως από διαθήκες, και τὰ αφιερώματα για συγκεκριμένο σκοπό⁷. Στα έξοδα περιλαμβάνονται οι μισθοί τῶν ιερέων, τῶν ψαλτῶν και τοῦ εὐταξία, οι αγορές λειτουργικῶν βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν, ἀμφίων, πολυελαίων και καντηλιῶν, οι ἐπισκευές τῆς ἐκκλησίας, ἡ πληρωμὴ ἐργατῶν, τὸ ζωγράφισμα εἰκόνων, ἡ προσφορά τοῦ μουκατᾶ τῆς ἐκκλησίας⁸ κι ἡ πληρωμὴ τόκων για τὰ δάνεια. Ἐπίσης, τὰ ποσὰ ποὺ δαπανοῦσε ἡ ἐκκλησία για τὴν ἀγορὰ προϊόντων, κτηνοτροφικῶν ζώων, ἀρότρων κλπ. και τὴν πληρωμὴ ἐργατῶν για ὄργωμα και θέρισμα. Τέλος, οι μισθοί τῶν δασκάλων και τοῦ εὐταξία τῆς σχολῆς⁹, καθὼς και τὰ ποσὰ ποὺ ἀντιστοιχοῦσαν σὲ αγορές βιβλίων, ἐπισκευές τῶν σχολείων και στὴν προσφορά τοῦ μουκατᾶ τῆς σχολῆς. Στις καταστάσεις τῶν ἐξόδων ἀναγράφονται και τὰ πεσκέσια, οι ἐλεημοσύνες, ἡ προικοδότηση φτωχῶν κοριτσιῶν, ἡ βοήθεια σὲ ὄρφανά, ἀσθενεῖς και φυλακισμένους. Πρέπει, ἀκόμη, νὰ σημειωθεῖ ὅτι πολλές φορές τὸ παγκάρι ἐξοφλοῦσε σὲ δασκάλους και δασκάλες χρεωστικὲς ὁμολογίες μὲ τόκο 10 - 12%. Στις περιπτώσεις αὐτὲς δὲν μπορούμε νὰ εἴμαστε σίγουροι, ἀν ἡ ἐξόφληση τοῦ χρέους ἀφοροῦσε μισθοὺς παλαιότερων ἐτῶν, ἢ ἦταν ἀπλῶς ἐξόφληση δανείου. Πολλοί ιδιώτες (λ.χ. Ἄν. Νοσήμαχος, Κ. Ζαγγοτιάδης, Ν. Φαρμακίδης, ἱατρός), ἄλλωστε, καθὼς και τὰ ἐσάφια (σερτζίδες, γουναράδες, ψωμάδες κλπ.) κατέθεταν διάφορα χρηματικὰ ποσὰ στὸ ταμεῖο τῆς ἐκκλησίας μὲ τόκο (διάφορο) κι οι δάσκαλοι δὲν ἀποτελοῦσαν ἐξαίρεση¹⁰.

Στὸν κώδικα ἔχουν ἐπίσης καταχωριστεῖ ἐγγράφα τῶν μητροπολιτῶν ποὺ ἐπικυρώνουν τοὺς ἰσολογισμοὺς τοῦ παγκαρίου και τοὺς διορισμοὺς τῶν ἐπιτρόπων, διάφορες ἐνθυμήσεις, ἐγγράφα δωρεῶν και διαθηκῶν, παραλαβῆς και παράδοσης ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν καθὼς και ἀποφάσεις τῶν ρουφετιῶν για τὴν ἐκλογή τῶν Ἐπιτρόπων.

⁷ Ἀπὸ τὴν ἀναγραφὴ τοῦ περιεχομένου τοῦ κώδικα και συγκεκριμένα

αἱ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τ. ΙΑ', Ἀθ. 1975, σ. 127).

7. Τὸ 1856 λ.χ. προσφέρονται ἀφιερώματα για τὴν οἰκοδομὴ τῆς ἐκκλησίας (βλ. κώδικα, φ. 153').

8. Για τὸν μουκατᾶ, σύστημα ἐκμίσθωσης τῶν φέρον, βλ. Δ.Α. Ζακυθηνοῦ, Ἡ Τουρκοκρατία, Ἀθ. 1957, σ. 9. - Ι. Γ. Γιαννόπουλου, Ἡ Διοικητικὴ ὀργάνωσις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος

κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν (1393 - 1821), Ἀθ. 1971, σ. 58.

9. Εὐταξίας ἦταν ὁ ἐπιστάτης (βλ. Ἑλένης Κούγκου, Ὁ Καποδίστριας και ἡ παιδεία 1827-1852. Β' Τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα τῆς Αἰγίνης, Ἀθ. 1972, σ. 39). Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν εὐταξία τῆς σχολῆς ὑπῆρχε και εὐταξίας τῆς ἐκκλησίας.

10. Πβ. Φαρμακίδη, ὁ.π., σ. 197.

ἀπὸ τὰ στοιχεῖα πού περιέχονται στοὺς ἰσολογισμοὺς τοῦ παγκαρίου γίνεται φανερό ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου εἶχε ἀναλάβει τὰ ἔξοδα τῆς λειτουργίας καὶ τῆς συντήρησης τῶν σχολείων στὴ Λάρισα¹¹. Οἱ ἀναφορὲς στοὺς δασκάλους καὶ τοὺς μισθοὺς τους, στὴν ἀγορὰ βιβλίων, ἐποπτικῶν μέσων διδασκαλίας καὶ ἐπισκευῆς σχολικῶν κτηρίων συνθέτουν στὸ σύνολό τους μιὰ λεπτομερῆ εἰκόνα τῆς ἐξέλιξης καὶ δραστηριότητος τῶν σχολείων σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ 19ου αἰ., ἀπὸ τὸ 1810 ὡς τὸ 1881.

Ἡ δραστηριότητα τῆς ἐκκλησίας διακόπηκε μόνο στὰ χρόνια 1822 - 1825, διάστημα πού, ὅπως ἀναφέρθηκε ἤδη πρὸ πάνω, ὁ Ἁγ. Ἀχιλλεῖος εἶχε πάψει νὰ λειτουργεῖ, γιὰτὶ οἱ Τούρκοι εἶχαν μετατρέψει τὸν ναὸ σὲ ἀποθήκη πολεμοφοδίων (φ. 29)¹². Ἄλλωστε, στὰ χρόνια τοῦ Ἁγώνα, ὅταν τὰ ὅπλα εἶχαν ἀντικαταστήσει τὰ βιβλία, εἶχε ἀτονίσει κάθε ἐκπαιδευτικὴ δραστηριότητα¹³.

Ἐνα ἄλλο, ὅμως, κενὸ παρατηρεῖται καὶ στὰ χρόνια 1877 καὶ 1879. Στὴν κατάσταση ληψοδοσίας τοῦ παγκαρίου, πού ἀντιστοιχεῖ στὶς χρονιὲς αὐτές, δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀναφορὰ σὲ ποσὰ πού δαπανήθηκαν γιὰ σχολεῖα καὶ δασκάλους. Ἐξάλλου, μετὰ τὸ 1861 καὶ ὡς τὸ τέλος τῆς περιόδου πού ἐξετάζεται ἐδῶ, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἀφθονία τῶν εἰδήσεων πού ὑπάρχουν στὸν κώδικα γιὰ τὶς προηγούμενες χρονιὲς, σημειώνεται μιὰ κάμψη στὴ χρηματοδότηση τῶν σχολείων. Στὴν ἐξαιτία λ.χ. ἀπὸ τὸ 1861 ὡς τὸ 1867, μόνο σὲ τρεῖς χρονιὲς (1863 - 1864, 1865 - 1867) συναντοῦμε μετεῖς γιὰ δασκάλους, ἐνῶ μετὰ τὸ 1868 οἱ ἀναφορὲς τόσο

11. Γενικὰ γιὰ τὸν μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου βλ. I. A. Λεονάρδου, *Νεωτάτη τῆς Θεσσαλίας χωρογραφία*, Πέστη 1836, σ. 51. - Ν. Μάγνη, *Περιήγησις ἢ τοπογραφία τῆς Θεσσαλίας καὶ Θετταλικῆς Μαγνησίας*, Ἄθ. 1860, σ. 10 - 11. - Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτη, *Περὶ τοῦ νομοῦ Λαρίσης*, «Προμηθεὺς» 3 (1891), σ. 255 - 256, 263, 280. - Ν. Γεωργιάδης, *Θεσσαλία*, Βόλος ² 1894, σ. 158. - Φαρμακίδης, ὅ.π., σ. 189 - 197. - *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια*, τ. 8, Ἄθ. 1966, στ. 125. - Β. Σφυρόερα, *Θεσσαλία*, «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τ. ΙΑ', Ἄθ. 1975, σ. 199 - 200.

12. Βλ. Λεονάρδου, ὅ.π., σ. 52 σημ.

Τὸ 1827 ἡ ἐκκλησία ἔκλεισε πάλι γιὰ τὸν ἴδιον λόγον (βλ. κώδικα, φφ. 32, 35^v - 36).

13. Βλ. Τρ. Εὐαγγελίδης, *Ἡ παιδεία ἐπὶ Τουρκοκρατίας*, τ. Α', Ἄθ. 1936, σ. CXXV. - Ἐλένης Μπελιᾶ, *Ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Λακωνίαν καὶ τὴν Μεσσηρίαν κατὰ τὴν Καποδιστριακὴν περίοδον (1828 - 1832)*, Ἄθ. 1970, σ. 13. - Κ. Τσουκαλᾶ, *Ἐξάπτυξη καὶ ἀναπαράγωγὴ ὁ κοινωνικὸς ρόλος τῶν ἐκπαιδευτικῶν μηχανισμῶν στὴν Ἑλλάδα (1830 - 1922)*, Ἄθ. 1977, σ. 391. - Ἐφης Ἀλλαμανῆ, *Θεσσαλία*, «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τ. ΙΓ', Ἄθ. 1977, σ. 402.

σὲ δασκάλους ὅσο καὶ σὲ σχολεῖα, παρόλο πὺ συνέχίζονται, εἶναι λίγες. Ἡ ἀπουσία εἰδήσεων σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα μπορεῖ νὰ ἐρμηνευτεῖ, ἂν λάβει κανεὶς ὑπόψη τοῦ ὅτι, ἀκριβῶς σ' αὐτὰ τὰ χρόνια, οἱ ἐπαναστάσεις τοῦ 1866-1868 καὶ 1878 εἶχαν προκαλέσει πολλὰ καταστροφὲς στὴ Θεσσαλία. Δὲν πρέπει, ἐπομένως, νὰ λειτουργοῦσαν τότε σχολεῖα στὴ Λάρισα, κι ὅταν ἀργότερα θὰ ξανανοῖξουν, ἡ λειτουργία τους θὰ εἶναι πιά περιορισμένη. Οἱ πρῶτες, ὅμως, ἐπαναστάσεις, τοῦ 1840-1841 καὶ τοῦ 1854, δὲν φαίνεται νὰ εἶχαν καμιά ἐπίδραση στὴ λειτουργία τῶν σχολείων, πὺ, ὅπως θὰ δοῦμε, παρουσίαζαν στὰ χρόνια αὐτὰ μεγάλη ἀκμή¹⁴.

Ὁ Κούμας ἀναφέρει ὅτι ἡ κατάσταση τῆς παιδείας στὴ Λάρισα ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰ. ἦταν ἄθλια¹⁵. Ἐκτὸς ἀπὸ μία μνεῖα γιὰ ἓνα σχολεῖο πὺ λειτουργοῦσε στὶς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰ. μὲ δάσκαλο τὸν Ἀναστάσιο¹⁶, δὲν ἔχουμε καμιά ἄλλη πληροφορία γιὰ ὑπαρξὴ σχολείου στοὺς πρῶτους αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας. Ἡ ἐμπορικὴ κίνηση πὺ παρατηρήθηκε στὴ Θεσσαλία στὸν 18ο αἰῶνα μὲ συνέπεια τὴν οἰκονομικὴ ἀνθηθὴ συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν ἴδρυση σχολείου στὴ Λάρισα¹⁷. Ἔτσι τὸ 1702 ὁ μητροπολίτης Παρθένιος ἰδρύει τὸ Ἑλληνομουσεῖο πὺ λειτουργοῦσε ὡς τὸ 1769, χρόνια πὺ οἱ Τοῦρκοι ἔκαψαν τὸν ναὸ τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου¹⁸. Τὸ 1794 ὁ μητροπολίτης Διονύσιος ὁ Καλλιάρχης κατορθώνει νὰ πάρει τὴν ἄδεια νὰ τὸν ξαναχτίσει καὶ λίγα χρόνια ἀργότερα, τὸ 1798, λειτουργεῖ καὶ πάλι ἑλληνικὸ σχολεῖο, πὺ θὰ τὸ λαμπρύνει μὲ τὴν παρουσία του ὁ Κούμας¹⁹. Μετὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ

14. Βλ. Φαρμακίδη, ὅ.π., σ. 231 - 246. - Δ. Γ. Κουτρούμπα, Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1854 καὶ αἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ἰδία ἐπιχειρήσεις, Ἀθ. 1976, ὅπου καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία γιὰ ὅλες τὶς θεσσαλικὰς ἐπαναστάσεις.

15. Βλ. Κ. Μ. Κούμας, Ἱστορία τῶν Ἀνθρωπίνων Πράξεων, τ. ΙΒ', Βιέννη 1832, σ. 554 - 555. - Πβ. Γ. Οἰκονόμου Λαρισσαίου, ὅ.π., σ. ρστ'-ριθ', ὅπου γενικὰ γιὰ τὴν παιδεία στὴ Θεσσαλία ὡς τὸ 1824.

16. Βλ. Π. Α. Ἀ[ραβαντινοῦ], Χρονογραφία τῆς Ἠπείρου, τ. Β', Ἀθ. 1857, σ. 92 - 93. - Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτη, Περὶ τῆς ἐπαρχίας Λημητροιάδος, ἡμερολ. «Ἡ Φῆμη» 1886, σ. 7. - Φαρμακίδη, ὅ.π., σ. 171.

17. Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτη, Περὶ τοῦ νομοῦ Λαρίσης, ὅ.π., σ. 225 - 226. - Σφυρόερα, ὅ.π., σ. 199 - 200. - Ἀλλαμανῆ, ὅ.π., σ. 402.

18. Βλ. Μ. Κ. Παρανίκια, Σχεδιάγραμμα περὶ τῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ἔθνει καταστάσεως τῶν γραμμάτων, Κωνσταντινούπολις 1867, σ. 81-82. - Εὐαγγελίδη, ὅ.π., σ. 121. - Κ. Θ. Δημαρᾶ, Ἱστορία τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας, Ἀθ. 1975, σ. 625.

19. Βλ. Παρανίκια, ὅ.π., σ. 81 - 82. - Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτη, Περὶ τοῦ νομοῦ Λαρίσης, ὅ.π., σ. 256. - Εὐαγγελίδη, ὅ.π., σ. 225. - Φαρμακίδη, ὅ.π., σ. 191. - Μ. Γεδεών, Ἡ πνευματικὴ κίνηση τοῦ Γένους κατὰ τὸν ΙΗ' καὶ ΙΘ' αἰῶνα, Ἀθ. 1976, σ. 118, 270.

ὡς τὴν ἐνσωμάτωση τῆς Θεσσαλίας ἢ πορεία τῆς ἐκπαίδευσης ἀκολουθεῖ τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζεται στὸ ἐπίσημο ἑλληνικὸ κράτος²⁰.

Σχολεῖα. Ἀναλυτικὰ γιὰ τὸν 19ο αἰ. ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ, σύμφωνα μὲ τὸ ἀρχεῖακὸ ὕλικὸ ποὺ μᾶς δίνει ὁ κώδικας τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου, τὰ σχολεῖα ποὺ λειτουργοῦσαν στὴ Λάρισα ἦταν τὰ παρακάτω :

1. *Σχολεῖο τῶν κοινῶν γραμμάτων.* Ἀπὸ τὸ 1810 ὡς τὸ 1835 ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου κατέβαλλε μισθὸ σὲ κοινὸ διδάσκαλο. Ὀνομαστικὰ μνημονεύονται ὁ *Ρετζιανιώτης* (1813), (φ. 17^ν), ὁ *Ἀμπελακιώτης* (1817 - 1818), (φ. 22^ν), καὶ ὁ *Παπαγιάννης* (1818 - 1819), (φ. 23^ν)²¹. Μνεῖες («κοινῶν διδασκάλων») δὲν ἔχουμε μετὰ τὸ 1818 - 1819. Ἡ ἀναφορὰ γίνεται σὲ «παιδαγωγούς» (περισσότεροι δηλ. ἀπὸ ἓνας), ἄλλη ὀνομασία τῶν δασκάλων τῶν κοινῶν γραμμάτων²².

2. *Ἑλληνικὸ σχολεῖο.* Τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο ἦταν χτισμένο στὸν Τρανὸ Μαχαλά, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλεῖου²³. Ἀναγραφές γιὰ ἐξοφλήσεις μισθῶν ἢ ὁμολογιῶν σὲ ἑλληνοδιδασκάλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κενὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἤδη γίνεῖ λόγος πῶς πάνω, ἔχουμε σ' ὅλη τὴν περίοδο 1810 - 1880. Τὰ ὀνόματα τῶν ἑλληνοδιδασκάλων ποὺ ἀναφέρονται στὸν κώδικα συγκεντρώνονται παρακάτω μὲ τὴν ἀντίστοιχη χρονολογία ἐξόφλησης :

Γιὰ τὸν Κούμα βλ. ἐπίσης καὶ τὴν τελευταία μελέτη τοῦ Γ. Καρᾶ, *Θεόφιλος Καίτης, Κωνσταντῖνος Κούμας, δύο πρωτοπόροι δάσκαλοι τοῦ Γένους*, Ἀθ. 1977.

20. Γενικὰ γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα στὴν Ἑλλάδα τὸν 18ο καὶ 19ο αἰ. βλ. G. Chassiotis, *L' instruction publique chez les Grecs*, Παρίσι 1881. - Ἁλ. Δημαρᾶ, *Ἡ μεταρρυθμιση ποὺ δὲν ἔγινε*, τ. Α', Ἀθ. 1973. - Α. Ἀγγέλου, *Ἡ ἐκπαίδευση*, «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τ. ΙΑ', Ἀθ. 1975, σ. 306 - 328. - Ἑλ. Κούκου, *Ἡ παιδεία*, «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τ. ΙΒ', Ἀθ. 1975, σ. 587-593. - Ἁλ. Δημαρᾶ, *Ἐκπαίδευση*, «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους»,

τ. ΙΓ', Ἀθ. 1977, σελ. 484 - 491.

21. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι τίς περισσότερες φορές οἱ δάσκαλοι μνημονεύονται μόνον μὲ τὸ χριστιανικὸ τους ὄνομα, ποὺ παραδίδεται συχνὰ συντημημένο (λ.χ. Ἁναγν.) ἢ μόνον μὲ τὸ ἀρχικὸ γράμμα (λ.χ. Κ.). Δὲν λείπουν, ὅμως, καὶ τὰ ἐπίθετα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν τόπο καταγωγῆς, π.χ. Ἀμπελακιώτης, Βολιώτης, Ρετζιανιώτης.

22. Βλ. Ν. Ι. Ν., *Ἀρχαῖον χειρόγραφον βιβλίον καὶ χρονικά τινα ἐν αὐτῷ σημειώματα*, «Προμηθεὺς» 8 (1896), σ. 24. - *Εὐαγγελίδη*, ὁ.π., σ. 216, 217. - *Γεδεών*, ὁ.π., σ. 227.

23. Βλ. *Φαρμακίδη*, ὁ.π., σ. 191. - *Οἰκονόμου Λαρισσαίου*, ὁ.π., σ. μθ', ν'. - *Ἀλλαμανῆ*, ὁ.π., σ. 403.

Βολιώτης (1814), (φ. 17^ν).

Οικονόμος (1816 - 1817), (φ. 21). Πρόκειται για τὸν γνωστὸ Ἰωάννη Οἰκονόμου Λογιώτατο, τὸν ὁποῖο συναντοῦμε στὸν κώδικα ὡς ἐπίτροπο καὶ ἀργότερα ἔφορο τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐκκλησίας (φφ. 29, 31^ν - 32, 35^ν - 36, 39^ν - 40, 40^ν - 41, 51, 54, 58 66^ν)²⁴.

Παῖσιος (1819 - 1821, 1827 - 1831), (φφ. 24, 25, 26, 27, 30^ν, 34^ν, 38^ν, 43^ν, 46^ν). Στὸν κώδικα μνημονεύεται ὡς «διδάσκαλος» στὸν ὁποῖο ἡ ἐκκλησία ἐξοφλεῖ χρεωστικὲς ὁμολογίες. Ὁ Ἰ. Οἰκονόμου Λογιώτατος σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 16 Ἰανουαρίου 1819 πρὸς τὸν Χρ. Κονομάτη ἀναφέρει τὸν Παῖσιο ὡς ἐλληνοδιδάσκαλο στὴ Λάρισα²⁵.

Θεόδωρος (ἢ παπα Θεόδωρος) (1826 - 1829), (φφ. 33, 37).

Γεώργιος (1827 - 1829), (φ. 37). Ἑλληνοδιδάσκαλος καὶ ψάλτης. Ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν Γεώργιο «διδάσκαλο» τὸ 1834 - 1835 (φ. 54^ν).

Θεοχάρης Βρασοῦκας (1839 - 1842), (φφ. 69, 70^ν, 72, 72^ν, 73, 74, 75^ν, 77)²⁶.

Κωνσταντῖνος [Οἰκονόμος, ὁ ἐπιλεγόμενος Κουτσός] (1840 - 1841, 1850, 1852), (φφ. 72, 105, 117). Στὸν κώδικα ἀναγράφεται μὲ τὸ μικρὸ του ὄνομα ὡς ἐλληνοδιδάσκαλος· τὸ 1852 μνημονεύεται ὡς «διδάσκαλος»²⁷.

Θεόδωρος (1849 - 1851), (φφ. 105, 113).

Δημήτριος Σακελλαρίδης (1852 - 1858), (φφ. 120, 122^ν, 126, 127^ν, 132, 134, 149, 154, 159). Στὴν τριετία 1844 - 1847 ἦταν ἀλληλοδιδάκτης στὸ σχολεῖο τοῦ Τρανοῦ Μαχαλᾶ (φφ. 89, 93, 97). Λίγα χρόνια ἀργότερα (1862 - 1863), (φ. 193^ν) τὸν συναντοῦμε ἔφορο τῶν σχολείων²⁸.

Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος [Ναυπλιεύς] (1855 - 1861), (φφ. 149, 167, 173, 179)²⁹.

Μιχαὴλ Τσοῦκας (1857 - 1861), (φφ. 160, 173, 179).

Παγώνης (1865 - 1867), (φφ. 214, 217)³⁰.

Ἰωάννης [Οἰκονομίδης, Ἀρβανίτης] (1868 - 1869), (φ. 226). Στὸν κώδικα μνημονεύεται μὲ τὸ μικρὸ του μόνο ὄνομα³¹.

24. Βλ. Δ. Χατζηγιάλλη, *Θεσσαλοὶ λόγιοι*, «Θεσσαλικὰ Χρονικά» 7 - 8 (1959), σ. 301 (ἐπανέκδ. μὲ τίτλο *Θεσσαλοὶ πνευματικοὶ ταροί*, στὸ περ. «Ἡὼς» 9 (1966), σ. 37). - Οἰκονόμου Λαρισσαίου, *δ.π.*, σ. ογ' - οζ'.

25. Βλ. Οἰκονόμου Λαρισσαίου, *δ.*

π., σ. 353 - 360.

26. Βλ. Φαρμακίδη, *δ.π.*, σ. 191.

27. Βλ. Φαρμακίδη, *δ.π.*, σ. 191.

28. Βλ. Φαρμακίδη, *δ.π.*, σ. 191.

29. Βλ. Φαρμακίδη, *δ.π.*, σ. 191.

30. Βλ. Φαρμακίδη, *δ.π.*, σ. 191.

31. Βλ. Φαρμακίδη, *δ.π.*, σ. 191.

Ἄντωνος [Σακελλάριος, Τυρναβίτης] (1880), (φφ. 288^v, 289). Στὸν κώδικα μνημονεύεται μὲ τὸ μικρὸ του μόνο ὄνομα³².

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν δασκάλων καταχωρίζεται στὸ φ. 348 τοῦ κώδικα ὁ κατάλογος τῶν βιβλίων πού εἶχε ἡ ἑλληνικὴ σχολὴ τὸ 1812³³. Δημοσιεύω παρακάτω τὸν κατάλογο αὐτὸ σημειώνοντας μέσα σὲ ἀγκύλες ὅσα ἔντυπα μπόρεσα νὰ ταυτίσω³⁴.

1812 Μαρτίου α' Λάρισα. Κατάλογος τῶν τῆς Σχολῆς Βιβλίων

5 τόμοι τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου

1. τόμος ἕτερος ὁμιλίας τοῦ αὐτοῦ χειρόγραφος.

1. τόμος τὰ ἅπαντα τοῦ Πλάτωνος

1. τόμος ἐξηγητός, προῶξις τῶν ἀποστόλων καὶ ἐπιστολῶν αὐτῶν.

1 χειρόγραφον νομικόν.

1. χειρόγραφον πατερικόν, ἑλληνικόν.

1. ἀριθμητικὴ μπαλάνου [= Τοῦ παναιδεσιμωτάτου καὶ ἐπιστημονικωτάτου κυρίου κυρίου Παλάνου Βασιλοπούλου... Ἐκθεσις ἀκριβεστάτη τῆς Ἀριθμητικῆς νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα... Ἐνετίησιν, αὐγ'. 1803. Παρὰ Πάνω Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων (Γ.Μ. 239)].

1. στοιχεῖα γεωμετρίας Εὐγενίου [= Α. Τακουετίου Στοιχεῖα Γεωμετρίας μετὰ σημειώσεων τοῦ Οὐΐστωνος ἐξελληνισθέντα... ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κυρίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως... Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδῶτη. 1805 (Γ.Μ. 319)].

1 τὰ ἀρέσκοντα τοῖς φιλοσόφοις τοῦ ἰδίου [= Τὰ ἀρέσκοντα τοῖς Φιλοσόφοις ἦτοι τὰ περὶ τῶν φύσει ὄντων φιλοσοφούμενα... ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κυρίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως... Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδῶτη. 1805 (Γ.Μ. 377)].

1 μεταφυσικὴ τοῦ ἰδίου [= Στοιχεῖα τῆς Μεταφυσικῆς ὑπὸ Εὐγενίου Βουλγάρεως,... Τμῆμα πρῶτον ὅπερ ἐστὶν ἡ Ὄντολογία. Ἐνετίησιν Παρὰ Νικολάω Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. 1805 (Γ.Μ. 374) ἢ Γενουησίου στοιχεῖα τῆς Μεταφυσικῆς ἐξελληνισθέντα... ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κυρίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως... Ἐν Βιέννῃ τῆς

32. Βλ. Φαρμακίδη, ὁ.π., σ. 191. - Ἀγ. Τζάρτζανου., *Θεσσαλικά Τηρόνια*, «Θεσσαλικά Χρονικά» 2 (1931), σ. 6. - «Θεσσαλικά Χρονικά», ἔκτακτη ἐκδοση 1935, σ. 349.

33. Βλ. Φαρμακίδη, ὁ.π., σ. 191.

34. Στις περιπτώσεις πολλαπλῶν ἐκδόσεων σημειῶνω τὸ χρόνο τῆς πρώτης μόνον ἐκδόσεως.

'Αουστρίας ἐν τῇ 'Ελληνικῇ Τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδῶτη. 1806 (Γ.Μ. 389)].

1 περὶ συστήματος τοῦ παντὸς τοῦ ἰδίου [= Περὶ συστήματος τοῦ Παντὸς ἐπιτομὸς ἔκθεσις... ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κυρίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως... Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας ἐν τῇ 'Ελληνικῇ Τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδῶτη. 1805 (Γ.Μ. 370)].

1 γεωγραφία τοῦ Θεοτόκου [= Στοιχεῖα Γεωγραφίας ἐρανισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκου πλείστοις δὲ Σημειώμασι καὶ Σχήμασι πλουτισθέντα ὑπὸ Ἀνθίμου Γαζῆ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα,... Ἐπιστάσις Ἰωνᾶ τοῦ ἐκ Μονῆς Κλήμεντος τῆς ἐν Ὀλύμπῳ. Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Γ. Βενδῶτη 1804 (Γ.Μ. 296)].

1 γραμματικὴ περὶ ἐλλείψεων. [= Περὶ ἐλλείψεως τῶν παραλειπομένων φωνῶν... Νῦν Πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα,... αωγ'. Ἐνετίησιν, 1803. Παρὰ Πάνω Θεοδοσίου τῷ ἐξ Ἰωαννίνων (Γ.Μ. 229)].

1. γραμματικὴ Τερψιθέα [= Ἡ κατ' ἐπιτομὴν Γραμματικὴ Τερψιθέα ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα... Ἐν Οὐνδοβόνῃ κατὰ τὸ αὐδ'. ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ Γ. Βενδῶτη (Γ.Μ. 263)].

3 παλαιοεὐαγγέλιον χειρόγραφα

19 χάρις περὶ διφόρον τόπον καὶ ἐπιρριῶν, ἕνας ἴταλς. Βησσαρίωνος Χ' Γεωργίου ἀφιέρωσις εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν βιβλίων εἶναι ὡπωσδήποτε μικρὸς. Δύο τόμοι γραμματικῆς λ.χ. ἢ ἕνας τόμος γεωμετρίας δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαρκοῦσαν γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ σχολείου. Ἐκτὸς ἀπὸ διάφορα μικροποσά ποὺ σημειώνονται στοὺς ἰσολογισμοὺς τῶν ἐτῶν 1834 - 1835, 1841 - 1842, 1844 - 1845, 1848 - 1849 καὶ 1854 - 1855 (φφ. 54, 78, 88, 102, 132) γιὰ τὴν ἀγορὰ Ὀμηρικοῦ καὶ ἄλλων λεξικῶν, σφαίρας καὶ γεωγραφικῶν χαρτῶν, δὲν ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἄλλα στοιχεῖα γιὰ προμήθεια βιβλίων.

3. Παρθεναγωγεῖο. Ἐνδιαφέρουσες εἶναι οἱ εἰδήσεις ποὺ μᾶς δίνει ὁ κώδικας γιὰ δασκάλους, γιὰτὶ ὡς τὰ μέσα περίπου τοῦ 19ου αἰ. οἱ μνεῖες διδασκαλιστῶν εἶναι ὄχι μόνον σπάνιες, ἀλλὰ πολλὲς φορές καὶ συμπτωματικῆς³⁵. Τὸ παγκάρι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἀχιλλεῖου ἐξοφλεῖ ὁμολογίαις στὶς δασκάλους *Φωτεινὴ Μανωλάκινα* (1812 - 1815), (φφ. 14^ν, 15^ν, 16^ν) καὶ *Γιαννίνα Ρετζιανιώτισσα* (1816 - 1821),

35. Βλ. Ἀγγέλου, ὁ.π., σ. 319. - Γεδεών, ὁ.π., σ. 228.

‘φφ. 19^ν, 20^ν, 23, 24, 25, 26, 27). Μετά από ένα μεγάλο κενό 35 χρόνων (1822 - 1857) στη διάρκεια του οποίου δεν έχουμε καθόλου πληροφορίες, το 1858 - 1860 έχουμε μνείες για επισκευές του παρθεναγωγείου (φφ. 165, 171)· επίσης στην τριετία 1858 - 1861 η έκκλησία πληρώνει την Κατίνα «διδασκάλισσα τῶν κορασίων» (φφ. 167, 173, 179) και το 1859 - 1860 το παγκάρι δίνει μισθό σὲ ὑπηρέτη (βοηθό) διδασκάλισσας (φ. 173). Τὸ 1869 - 1870, πάλι, πληρώνει μία «διδασκάλισσα» (φ. 238).

Τὰ παραπάνω λιγοστά στοιχεῖα δὲν μᾶς βοηθοῦν, βέβαια, νὰ σχηματίσουμε μιὰ πλήρη εἰκόνα γιὰ τὸν τρόπο λειτουργίας τοῦ παρθεναγωγείου στὴ Λάρισα. Ἀπὸ τὸ 1812 ὡς τὸ 1821, ἄλλωστε, δὲν ὑπάρχει ἀναφορὰ σὲ μισθοὺς διδασκαλισσῶν, ἀλλὰ σὲ ἐξόφληση χρῶν μὲ ὁμολογίες. Δὲν ὑπάρχει, ὅμως, καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι λειτουργοῦσε ἑλληνικὸ σχολεῖο γιὰ κορίτσια, ὅπως, ἐξἄλλου, λειτουργοῦσε καὶ τουρκικὸ³⁶.

4. Ἀλληλοδιδασκτικὸ σχολεῖο. Στὰ τουρκοκρατούμενα ἑλληνικὰ ἐδάφη ἡ ἀλληλοδιδασκτικὴ, ποὺ ἀντικατέστησε τὰ κοινὰ σχολεῖα, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται μετὰ τὸ 1830³⁷. Στὴ Λάρισα ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος αὐτοῦ καθυστέρησε μιὰ δλόκληρη πενταετία, στὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργεῖ τὸ σχολεῖο τῶν κοινῶν γραμμάτων. Ἡ πρώτη μνεῖα ἀλληλοδιδασκτικοῦ σχολείου τοποθετεῖται, σύμφωνα πάντα μὲ τὸν κώδικα, στὰ 1836 - 1837. Ἀπὸ τὸ 1836 - 1837 ὡς τὸ 1842 - 1843 λειτουργεῖ ἓνα μόνο ἀλληλοδιδασκτικὸ σχολεῖο, ὅπως συμπεραίνουμε ἀπὸ τὶς ἀναφορὲς σ’ ἓνα μόνο ἀλληλοδιδάσκαλο. Ἀπὸ τὸ 1843 - 1844 ὅμως κάθε Μαχαλάς ἀρχίζει νὰ ἀποκτᾶ τὸ δικό του ἀλληλοδιδασκτικὸ σχολεῖο καὶ ἔτσι τὸ 1847 ἔχουμε ταυτόχρονα τέσσερα ἀλληλοδιδασκτικὰ σχολεῖα (στὸν Τρανό, Παράσχου, Ἀρναούτ καὶ Σοφλάρ Μαχαλά), ποὺ λειτουργοῦσαν μὲ ἰσάριθμους δασκάλους κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς δημογεροντίας καὶ τοῦ μητροπολίτη³⁸. Ὁ ἐντυπωσιακὸς αὐτὸς ἀριθμὸς τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων στὴ Λάρισα ὀφείλεται στὴν ἔκδοση, τὸ 1839, τοῦ Τανζιμάτ Χαϊριγιέ (Χάτι Σερίφ τοῦ Γκιουλχανέ), διατάγματος δηλ. μὲ τὸ ὅποιο ἡ Πύλη χορήγησε διάφορες ἐλευθερίες στοὺς Ἕλληνες. Οἱ Λαρισαῖοι, μαζὶ μὲ τοὺς χριστιανοὺς ποὺ μετακινήθηκαν μετὰ τὰ νομοθετικὰ αὐτὰ μέτρα ἀπὸ τὶς ὄρεινὲς περιοχὲς στὴ Λάρισα, ἐπωφεληθῆκαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν παραχώρηση τῶν προνομίων γιὰ νὰ

36. Βλ. Ἀλλαμανῆ, ὅ.π., σ. 403. - Πρβλ. Μάγνη, ὅ.π., σ. 11. - Γεωργιάδης, ὅ.π., σ. 159. - Φαρμακίδης, ὅ.π., σ. 159.

37. Βλ. Εὐαγγελίδης, ὅ.π., σ. XC, CXLIII. - Ἀλλαμανῆ, ὅ.π., σ. 403.

38. Βλ. Φαρμακίδης, ὅ.π., σ. 198.

χτίσουν σε κάθε συνοικία μιὰ ἐκκλησία καὶ ἓνα ἀλληλοδιδασκτικὸ σχολεῖο³⁹. Ἐὰν λάβει κανεὶς ὑπόψη τοῦ ὅτι ὀλόκληρος ὁ πληθυσμὸς (Ἕλληνες, Τοῦρκοι, Ἑβραῖοι) τῆς πόλης στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ. ὑπολογίζεται ὅτι ἦταν 28.000 - 30.000 κάτοικοι καὶ ὅτι τὸ ἐλληνικὸ στοιχεῖο καταπιεζόταν ἀριθμητικὰ ἀπὸ τὸ τουρκικόν, τὸ γεγονός ὅτι λειτουργοῦσαν τότε στῆ Λάρισα 6 ἐλληνικὰ σχολεῖα εἶναι πραγματικὰ ἀξιοσημείωτο⁴⁰. Στὸν κατάλογο, ἄλλωστε, τοῦ Ροδοκανακείου διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν περιοχῶν στὶς ὁποῖες εἶχαν ἰδρυθεῖ σχολεῖα στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ἢ Θεσσαλίας ἔχει τὴν πρώτη θέση μὲ 24 σχολεῖα⁴¹.

Μετὰ τὸ 1876 στὸν κώδικα δὲν συναντοῦμε πιὰ ἀλληλοδιδασκάλους. Τὸ 1880 ὅμως καὶ τὸ 1881 ἔχουμε μνεῖες γιὰ ἐπισκευὲς ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ μέθοδος τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς καταργήθηκε στὶς τουρκοκρατούμενες ἐλληνικὲς περιοχὲς τὸ 1878⁴², ἀλλὰ, ὅπως συνέβη καὶ στὸ ἐλεύθερο ἐλληνικὸ κράτος ὅπου τὸ σύστημα συνεχίζεται καὶ μετὰ τὴν ἐπίσημη κατάργησή του τὸ 1880⁴³, ἔτσι καὶ στῆ Λάρισα φαίνεται ὅτι τὰ ἀλληλοδιδασκτικὰ σχολεῖα λειτουργοῦσαν μὰ μερικὰ ἀκόμη χρόνια καὶ μετὰ τὸ 1878.

Παραθέτω κατὰ συνοικίαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀλληλοδιδασκάλων ποὺ σώζονται στὸν κώδικα, σημειώνοντας δίπλα τὸ χρονικὸ διάστημα στῆ διάρκεια τοῦ ὁποῖου τοὺς πλήρωνε ἡ ἐκκλησία :

α) Τ ρ α ν ο ὺ Μ α χ α λ ᾶ

Δημήτριος Σακελλαρίδης (1844 - 1847), (φφ. 89, 93, 97)⁴⁴.

Μιχαήλ (1852 - 1856), (φφ. 120, 122^v, 126, 128^v, 132, 134, 149).

Βασίλειος (ante 1854 - 1855), (φ. 134). Μνημονεύεται στῆ χρονίᾳ 1854 - 1855 ὡς «πρῶτον ἀλληλοδιδάκτης».

39. Βλ. Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτη, *Περὶ τοῦ νομοῦ Λαρίσης*, ὅ.π., σ. 278. - Γεωργιάδης, ὅ.π., σ. 158. - Φαρμακίδης, ὅ.π., σ. 230. - Ἀλλαμανῆ, ὅ.π., σ. 394, 404. - Πβ. Κ. Ἀμάντου, *Οἱ προνομιακοὶ ὀρίμοι τοῦ Μονσουλμανισμοῦ ἐπὲρ τῶν Χριστιανῶν*, «Ἑλληνικά» 9 (1936), σ. 165. - Ἐθ. Βερέμη, *Οἱ Ὀθωμανικὲς μεταρρυθμίσεις (Τανζιμάτ)*, «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τ. Π', Ἐθ. 1977, σ. 168-169.

40. Γιὰ τὸν πληθυσμὸ τῆς Λάρισας βλ. Σφυρόερα, ὅ.π., σ. 200. - Ἀλλαμανῆ, ὅ.π., σ. 396, 398, 404. Σύμφωνα

μὲ τὴν ἀπογραφή τοῦ Κοκίδη, τὸ 1880 ἡ Λάρισα εἶχε 6.000 χριστιανούς, 10.800 τούρκους καὶ 3.000 ἑβραίους κατοίκους (βλ. Ι. Κοκίδη, *Ὀδοιπορικὰ Ἠπειρὸν καὶ Θεσσαλίαν*, Ἐθ. 1880, σ. 153).

41. Βλ. Εὐαγγελίδης, ὅ.π., σ. XIV. - Ἀλλαμανῆ, ὅ.π., σ. 402.

42. Βλ. Εὐαγγελίδης, ὅ.π., σ. CXLIII.

43. Βλ. Ἐθ. Δημαρᾶ, *Ἡ μεταρρύθμιση ποὺ δὲν ἐγινε*, ὅ.π., σ. μβ', 244. - Τοῦ ἴδιου, *Ἐκπαίδευση*, ὅ.π., σ. 490.

44. Βλ. ἐδῶ, σ. 192.

Ἐκκλησιολογία (1855 - 1861), (φφ. 149, 154, 160, 167, 173, 179).

β) Παράσχοι Μαχαλά

B. (1846 - 1847), (φ. 97). Χωρίς ἄλλη ἔνδειξη.

Κωνσταντῖνος Σεοβητάς (1852 - 1860), (φφ. 120, 122^v, 126, 128^v, 132, 134, 149, 154, 160, 167, 173).

γ) Ἀρναοῦτ Μαχαλά

K. (1846 - 1847), (φ. 97). Χωρίς ἄλλη ἔνδειξη. Ἴσως ταυτίζεται μετὸν *K.* Γερογιάννη (βλ. ἀμέσως παρακάτω).

Κωνσταντῖνος Γερογιάννης (1852 - 1859), (φφ. 120, 122^v, 125^v, 126, 128^v, 132, 134, 149, 154, 160, 167).

δ) Σοφλάρ Μαχαλά

Ἀναγν[ώστης] (1846 - 1847), (φ. 97). Στὸν κώδικα σημειώνεται μόνο μετὰ τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματός του.

Γεώργιος Καπελαοίδης (1852 - 1860, 1872), (φφ. 120, 122^v, 126, 128^v, 132, 134, 149, 154, 160, 167, 173, 242, 248). Τὸ 1872 δὲν μνημονεύεται ὡς ἀλληλοδιδασκαλὸς τοῦ Σοφλάρ Μαχαλά, ἀλλὰ ὡς «διδάσκαλος» ποὺ ἔχει ἀναλάβει νὰ πληρώσει ἡ ἐκκλησία τοῦ Πέρα Μαχαλά.

Εὐστοράτιος (1858 - 1861), (φφ. 167, 173, 179).

Τέλος, ἔχουμε ὀνόματα ἀλληλοδιδασκάλων στὰ χρόνια 1840 - 1842 καὶ 1859 - 1876 χωρὶς, ὅμως, μνεῖα τοῦ μαχαλά. Δεδομένου ὅτι στὰ χρόνια αὐτὰ ὑπάρχει μόνο ἓνα ἀλληλοδιδασκαλικὸ σχολεῖο πιθανότατα αὐτὸ νὰ βρισκόταν στὸν Τρανὸ Μαχαλά, ὅπου ἦταν καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλεῖου καὶ τὸ ἐλληνικὸ σχολεῖο.

Παπα Γεώργης (1840 - 1841), (φ. 72).

Κωνσταντῖνος Χαρισιάδης (1840 - 1841), (φ. 74).

μὲς τοῦ παπα Γεωργίου (1840 - 1842), (φφ. 74, 75^v, 77).

Κυριακὸς (1859 - 1861, 1866 - 1868), (φφ. 173, 179, 217^v, 222).

Τριαντάφυλλος (1870 - 1872), (φφ. 238, 242).

Ἐπαμεινώνδας Παππαδάκης (1872 - 1873), (φφ. 242, 244, 249, 251).

Ἀθανάσιος Οἰκονόμου (ἢ Οἰκονομίδης) (1873 - 1876), (φφ. 251, 254^v, 258^v, 260, 263^v, 268). Μνημονεύεται ἄλλοτε ὡς Ἀθανάσιος Οἰκονόμου, ἄλλοτε ὡς Ἀθανάσιος Οἰκονομίδης καὶ ἄλλοτε μόνο μετὰ τὸ μικρὸ του ὀνομα.

Στις οικονομικές καταστάσεις τῆς ἐκκλησίας περιέχονται διάφορα ποσὰ πὺξοδεύονταν κατὰ καιροὺς γιὰ ἀγορὰ πινάκων, ἀλφαβηταρίων καὶ πλακῶν πὺξο χρειάζονταν οἱ δάσκαλοι γιὰ τὴ διδασκαλία (φφ. 60, 72, 73, 75, 96, 121).

Τὸ 1847 - 1848 ἔχουμε γιὰ πρώτη φορὰ μνεῖα ὑποδιδασκάλου. Οἱ ὑποδιδάσκαλοι δὲν εἶχαν εἰδικές γνώσεις καὶ διορίζονταν βοθητοὶ τῶν δασκάλων⁴⁵. Τὸ 1858 - 1859 ἀναφέρεται ὑποδιδάσκαλος ὁ *Μιχαλάκης* (φ. 167) καὶ τὸ 1868 - 1869 ὁ *Ἰωάννης Ἀστερίου* (φ. 226).

5. *Νηπιαγωγεῖο*. Στὰ 1880 - 1881 λειτουργοῦσε στὴ Λάρισα νηπιαγωγεῖο μὲ «νηπιαγωγὸ» κάποιον *Εἰρήμη* (φ. 295), πὺξο τὴν πλήρως ἔκκλησία.

Οἰκονομικά. Ἀπὸ τὶς καταστάσεις ληψοδοσίας τοῦ παγκαρίου προκύπτει ὅτι μοναδικὸ τακτικὸ ἔσοδο γιὰ τὰ σχολεῖα ἀπὸ τὸ 1826 ὡς τὸ 1881 ἦταν ὁ «δίσκος τῶν σχολείων». Τὸ ποσὸ πὺξο συγκεντρωνόταν ἀπὸ τὸν δίσκο αὐτὸ καταχωρίζεται κατὰ μῆνα, μαζῖ, ὅμως, μὲ τὰ ποσὰ ἄλλων δίσκων ὅπως «ἀπὸ σύναξιν λαμπάδων καὶ τεσσάρων δίσκων, τῆς βοηθείας, τοῦ ἐλαίου, τῶν σχολείων καὶ τῆς φυλακῆς»⁴⁶, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ γνωρίζουμε τὸ ἀκριβὲς ποσὸ πὺξο προοριζόταν γιὰ τὰ σχολεῖα. Στὰ ἔκτακτα ἔσοδα περιλαμβάνονταν τὰ ποσὰ πὺξο πρόσφεραν τὰ ἑσνάφια στὸ διάστημα 1827 - 1831 (φφ. 37^ν, 41^ν), οἱ δωρεές καὶ τὰ κληροδοτήματα στὰ χρόνια 1842 - 1861 (φφ. 137^ν - 140^ν, 141^ν - 144^ν, 158^ν, 176^ν, 184, 320)⁴⁷. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Δ. Καρᾶ, ἀπὸ τὴ Ζέρμα τῆς Κόνιτσας⁴⁸, κατοικοῦ τῆς Λάρισας, πὺξο μὲ τὴ διαθήκη του τὸ 1856 ἀφήνει ἀπὸ τὴν περιουσία του πὺξο ἀνερχόταν σὲ 85.000 γρ. τὸ ποσὸ τῶν 30.000 γρ. στὸ ἐλληνικὸ σχολεῖο τῆς Λάρισας καὶ τὸ ποσὸ τῶν 21.000 γρ. σὲ σχολεῖα γειτονικῶν περιοχῶν⁴⁹.

45. Βλ. Κούκου, *Ἐο Καποδίστριας*, ὅ.π., σ. 107 - 108, 121. - Ἄλ. Δημαρᾶ, *Ἡ μεταρρύθμιση πὺξο δὲν ἔγινε*, ὅ.π., σ. 104. - Κούκου, *Ἡ παιδεία*, ὅ.π., σ. 591. - Ἄλ. Δημαρᾶ, *Ἐκπαίδευση*, ὅ.π., σ. 487.

46. Τὴν ὑπαρξὴ τοῦ δίσκου ὡς πόρου τῶν σχολείων γνωρίζουμε ἀπὸ τὸν 18ο αἰ. (βλ. Ἄγγελο, ὅ.π., σ. 308. - Γεδεών, ὅ.π., σ. 9).

47. Βλ. λ.χ., φ. 164^ν: «ἀφιερῶματα διὰ τὴν ἀλληλοδ. σχολὴν τρανοῦ Μαχαλ.», 11.667 γρ. Τὸ ποσὸ αὐτὸ φαί-

νεται πὺξο συγκεντρώθηκε γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τῆς ἀλληλοδιδασκτικῆς σχολῆς τοῦ Τρανοῦ Μαχαλᾶ πὺξο στοίχισε συνολικὰ 21.024,20 γρ. (βλ. κώδικα, φ. 165).

48. Τὸ 1856 τὸν συναντοῦμε νὰ ἐπιστατεῖ μαζῖ μὲ δύο ἄλλους Λαρισαῖους στὴν ἀνακαίνιση τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἄγ. Ἀχιλλεῖου (βλ. κώδικα, φ. 152^ν).

49. Βλ. τὸ κείμενο τῆς διαθήκης στὸν κώδικα σὲ πρωτότυπο (φφ. 141^ν - 144^ν) καὶ σὲ ἀντίγραφο (φφ. 137^ν - 140^ν).

Το 1843, εξάλλου, οί κάτοικοι τῆς Λάρισας, σύμφωνα με πληροφορία τοῦ κώδικα, ἀποφάσισαν νὰ πληρώνουν αὐτοὶ τοὺς μισθοὺς τῶν δασκάλων, δανεῖζοντας στὸ παγκάρι τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλείου συνολικὸ ποσὸ 15.300 γρ. με τὸκο 15% (φφ. 82^ο - 83).

Π Ι Ν Α Κ Α Σ

Ἔσοδα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Ἀχιλλείου
καὶ ἔξοδα γιὰ τὰ σχολεῖα

Χρόνος	Γενικά ἔσοδα	Ἔξοδα γιὰ σχολεῖα	%	Χρόνος	Γενικά Ἔσοδα	Ἔξοδα γιὰ σχολεῖα	%
1810-1812	13.185	1.155	8,7	1855-1856	121.499	12.705	10,4
1826-1827	34.291	1.648	4,8	1856-1857	161.021	13.408	8,3
1827-1829	27.449	1.692	6	1857-1858	154.429	16.828	10,9
1829-1831	28.005	7.354	26	1858-1859	131.961	59.789	45,3
1831-1832	19.127	2.128	11	*1859-1860	73.795	26.901	36,4
1832-1833	19.615	2.269	11,5	1860-1861	97.265	15.870	16,3
*1833-1834	24.507	2.669	10,9	*1861-1862	53.381	2.455	4,6
*1834-1835	37.946	3.114	8,2	1862-1863	52.918	7.362	13,9
1835-1836	33.547	10.223	30,4	1863-1864	60.428	2.542	4,2
*1836-1837	39.884	9.205	23	*1864-1865	73.182	6.080	8,3
1837-1838	31.078	4.700	15	*1865-1866	49.923	5.753	11,5
*1838-1839	29.730	5.194	17,4	*1866-1867	30.334	3.140	10,3
1839-1840	31.855	4.754	14,9	1867-1868	47.342	480	1
1840-1841	23.817	6.563	27,5	1868-1869	46.444	450	0,9
1841-1842	25.314	6.564	25,9	*1869-1870	31.144	2.140	6,8
*1843-1844	37.121	10.408	28	1870-1871	33.564	7.900	23,5
*1844-1845	30.489	9.471	31	1871-1872	96.122	7.090	7,3
1845-1846	30.412	13.732	45	1873	42.560	4.692	11
1846-1847	35.926	14.033	39	1874	26.942	4.974	18,4
*1847-1848	29.076	10.360	35,6	1875	42.085	5.164	12,2
*1848-1849	34.227	9.356	27,3	1876	35.607	3.900	10,9
*1849-1850	26.001	9.778	37,6	1877	37.494	—	—
1850-1851	30.652	10.609	34,6	1878	32.587	300	0,9
1851-1852	46.639	13.660	29	1879	68.463	—	—
1852-1853	49.618	9.488	19	1880	37.204	2.769	0,8
*1853-1854	62.403	12.069	19,3	1881	61.964	7.294	11,8
1854-1855	93.873	15.067	16				

Σημ : Ὁ ἀστερίσκος προτάσσει τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ δηλώνουν ἐνιαῖα τίς δαπάνες γιὰ σχολεῖα καὶ ἐκκλησία.

Στά χρήματα που διέθετε ή εκκλησία για τὰ σχολεία περιλαμβά-
νονταν οί μισθοί τῶν δασκάλων καί τοῦ εὐταξία, οί ἐπισκευές τῶν σχο-
λικῶν κτηρίων, ἡ πληρωμή τοῦ μουκατᾶ τῆς σχολῆς, ἡ ἀγορά βιβλίων
καί ἄλλα μικρότερα ἔξοδα. Ἐνῶ δὲν γνωρίζουμε, ὅπως εἶδαμε πῶς πάνω,
ποιό ἦταν ἀκριβῶς τὸ ποσό που μάζευε ἀπὸ τοὺς δίσκους ἡ εκκλησία γιὰ
τὰ σχολεία, γνωρίζουμε ἀντίθετα τὸ ποσό που ξόδευε γι' αὐτά. Τὸ ποσό
αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο κάθε χρόνο, ὅπως φαίνεται στὸν πίνακα που παρα-
θέτω, ὅπου σημειώνονται ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τὰ ἔσοδα τῆς εκκλησίας,
που ἰσοσκελίζονται κάθε χρόνο μὲ τὰ ἔξοδα κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ ἀντί-
στοιχο ποσό που ξόδευε γιὰ τὰ σχολεία καθὼς καί τὸ ποσοστὸ δαπάνης.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν δαπανῶν αὐτῶν τὸ ἀπορροφᾷ ἡ μισθο-
δοσία τῶν δασκάλων, ἐκτὸς ἀπὸ τις περιπτώσεις ἀνοικοδόμησης ἢ ἐπι-
σκευῶν σχολικῶν κτηρίων. Τὸ 1858 - 1859 λ.χ. ἀπὸ τὰ 59.789 γρ. που
δόθηκαν γιὰ τὰ σχολεία τὰ 28.698 γρ. ξοδεύτηκαν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμη-
ση τοῦ ἀλληλοδιδασκτικοῦ σχολείου τοῦ Τρανοῦ Μαχαλᾶ, τὴν ἐπισκευὴ
τοῦ παρθεναγωγείου καί ἄλλα «μερεμέτια ἐπισκευασίας» (φ. 165)⁵⁰.

Οί μισθοί τῶν δασκάλων ἄλλοτε καταβάλλονται κάθε χρόνο, ἄλλοτε
πάλι μὲ δόσεις, ἡ πρώτη στὸ τέλος τῶν 8, 10 ἢ 11 μηνῶν καί ἡ δεύτερη
ὅταν συμπληρωνόταν ὁ χρόνος. Μερικὲς φορές τὸ ποσό αὐξανόταν μὲ
νέα συμφωνία στοὺς τελευταίους μῆνες. Ἔτσι λ.χ. ὁ Δημήτριος Σακελ-
λαρίδης, ἀλληλοδιδάκτης τοῦ Τρανοῦ Μαχαλᾶ, τὸ 1844-1845 (φ. 89) παίρ-
νει γιὰ 10 μῆνες 1665,20 γρ. καί γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους δύο 416,20 γρ.,
αὐξηση δηλ. 25%⁵¹. Συχνά, ἐπίσης, τὸ παγκάρι δὲν ἐξοφλεῖ ὀλόκληρο
τὸ χρεωστούμενο ποσό στοὺς δασκάλους, ἀλλὰ μεταφέρει ἓνα ὑπόλοιπο
ποσοῦ στὸν καινούριο χρόνο. Δὲν ἀποκλείεται, πάντως, τὸ ποσό που
χρωστοῦσε ἡ εκκλησία στοὺς δασκάλους νὰ τὸ ξοφλοῦσε καί μὲ ὁμο-
λογίες. Πρέπει, τέλος, νὰ τονιστεῖ, ἀκόμη μιὰ φορά, ὅτι πολλοὶ δάσκαλοι
δάνειζαν στὸ ταμεῖο τῆς εκκλησίας ποσὰ ἔναντι τόκων⁵². Γενικά, τὰ

50. Βλ. ἐδῶ, σ. 198, σημ. 47.

51. Βλ. καί τις περιπτώσεις τοῦ
ἀλληλοδιδάκτη γιοῦ τοῦ παπα Γεωργί-
ου που τὸ 1841-1842 παίρνει γιὰ 8 μῆ-
νες 1000 γρ. καί γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους
τέσσερις 668 γρ. δηλ. αὐξηση 33,6%
(φ. 77) καί τοῦ ἀλληλοδιδάκτη καί
ψάλτη τοῦ Τρανοῦ Μαχαλᾶ που τὸ
1850 - 1851 παίρνει γιὰ 4 μῆνες 820

γρ. καί τοὺς ὑπόλοιπους ὀκτὼ 2020
γρ. δηλ. αὐξηση 23% (φ. 112).

52. Βλ. λ.χ. τις περιπτώσεις τῆς Φω-
τεινῆς Μαυολάνας (φφ. 14^γ, 15^γ, 16^γ),
Γιαννίνας Ρετζιανιώτισσας (φφ. 19^γ,
20^γ, 23, 24, 25, 26, 27), Παϊσίου (φφ.
24, 25, 26, 27, 30^γ, 34^γ, 38^γ, 43^γ, 46^γ),
τοῦ ἐλληνοδιδασκάλου τῶν ἐτῶν 1847-
1850 (φφ. 99^γ, 100, 100^γ, 103, 105) κ.ἄ.

ποσά που ἀντιστοιχοῦσαν στοὺς μισθοὺς τῶν δασκάλων που δίδασκαν στὰ σχολεῖα τῆς Λάρισσας σ' ὅλη περίπου τὴ διάρκεια τοῦ 19ου αἰ., σύμφωνα με τὰ στοιχεῖα τοῦ κώδικα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Ἀχιλλείου, εἶναι τὰ παρακάτω :

1. *Μισθὸς κοινῶν διδασκάλων ἢ παιδαγωγῶν.* Δὲν γνωρίζουμε ἐπακριβῶς ποιὸς ἦταν ὁ μισθὸς τῶν κοινῶν δασκάλων καὶ τῶν παιδαγωγῶν, γιατί δὲν διευκρινίζεται πάντα σὲ πόσο χρονικὸ διάστημα ἀντιστοιχοῦσε τὸ ποσὸ που τοὺς κατέβαλλε ἡ ἐκκλησία. Τὸ 1810 ὁ κοινὸς διδάσκαλος παίρνει 50 γρ., τὸ 1811 55 γρ., τὸ 1812 80 γρ. (ἀπ' αὐτὰ τὰ 60 ἀφοροῦν παλαιὸ χρέος), τὸ 1813 125 γρ. γιὰ ἀμοιβὴ ἐνὸς χρόνου καὶ 3 μηνῶν, τὸ 1817-1818 200 γιὰ ἀμοιβὴ πάλι ἐνὸς χρόνου. Ὅσο γιὰ τὸ μισθὸ τοῦ παιδαγωγῶ στὴν εἰκοσαετία 1810 - 1831 κυμαίνεται ἀπὸ 66 ὠς 190 γρ. τὸ χρόνο⁵³. Ἀπὸ τὸ 1832 ὠς τὸ 1835 τὰ ποσὰ ἀναφέρονται εἴτε σὲ μισθοὺς περισσότερων ἀπὸ ἓνα παιδαγωγῶν (λ.χ. τὸ 1832 ὁ μισθὸς τῶν παιδαγωγῶν ἦταν 628 γρ.) εἴτε σὲ μισθοὺς τριῶν μαζί, τοῦ ἑλληνοδιδασκάλου, τῶν παιδαγωγῶν καὶ τοῦ ψάλτη (τὸ 1833 οἱ μισθοὶ ἑλληνοδιδασκάλου καὶ παιδαγωγῶν ἦταν 2.200 γρ., ἐνῶ τὸ 1835 ἦταν 2.810 γρ. μαζί με τὸ μισθὸ τοῦ ψάλτη).

2. *Μισθὸς ἑλληνοδιδασκάλου.* Πολλές εἶναι οἱ μαρτυρίες που μᾶς δίνει ὁ κώδικας γιὰ μισθοὺς ἑλληνοδιδασκάλων, χωρὶς ὅμως νὰ διευκρινίζεται πάντα σὲ ποιὸ χρονικὸ διάστημα ἀντιστοιχοῦσε τὸ χρηματικὸ ποσὸ που καταβαλλόταν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο συγκεντρῶνω παρακάτω μόνο τὰ ποσὰ που ἀναφέρονται σὲ καταβολὴ ἐτήσιου μισθοῦ :

Χρόνος	Μισθὸς ἐτήσιος
1827 - 1832	1.500 γρ.
1837 - 1840	3.000 - 3.240 γρ.
1840 - 1845	3.550 - 4.599 γρ.
1845 - 1846	4.500 γρ.
1852 - 1858	5.500 γρ.

Στὴ διετία 1858 - 1860 ἀναφέρεται, ἐπίσης, ἐξόφληση ἐνοικίου σπιτιοῦ ἑλληνοδιδασκάλου (φφ. 167, 173). Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νοίκι γιὰ κατάλυμα δασκάλου, ἡ ἐκκλησία πλήρωσε τὸ 1848 - 1849 καὶ νοίκι γιὰ σχολικὸ κτήριο (φ. 102).

3. *Μισθὸς ἀλληλοδιδασκάλου.* Ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε πιὸ πάνω ὠς τὸ 1843 ὑπάρχει μόνο ἓνας ἀλληλοδιδάσκαλος. Σύμφωνα με τὰ στοιχεῖα τοῦ κώδικα ὁ μισθὸς του στὸ διάστημα 1837 - 1843 κυμαινόταν

53. Σύμφωνα με σημείωμα τοῦ 1829 σὲ ἐντύπο τῆς ἐκκλησίας ὁ παιδαγωγὸς ἐπαιρνε 12 γρ. τὸ ἐξάμηνο (βλ. Φαρμακίδης, ὁ.π., σ. 199).

από 1.700 - 2.000 γρ. τὸ χρόνο. Τὸ 1843 - 1844 ὁ ἀλληλοδιδάκτης τοῦ Τρανοῦ Μαχαλᾶ ἔπαιρνε κάθε μῆνα 166 γρ. ἐνῶ αὐτὸς ποὺ δίδασκε στὸν Ἄρναοὺτ Μαχαλᾶ πληρωνόταν μόνο 103 γρ. Ἄπὸ τὸ 1846 - 1856 καὶ οἱ τέσσερις ἀλληλοδιδάκτες τῶν τεσσάρων μαχαλάδων (καὶ ἀπὸ τὸ 1851 - 1856 οἱ τρεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀλληλοδιδάκτη τοῦ Τρανοῦ Μαχαλᾶ ποὺ πληρωνόταν περισσότερα) ἔπαιρναν τὸ χρόνο τὸν ἴδιο ἀκριβῶς μισθό, δηλ. 1500 γρ. Ὁ μισθὸς κυμαινόταν στὸ διάστημα 1856 - 1860 ἀπὸ 2.000 - 4.000 γρ. τὸν χρόνο καὶ στὸ διάστημα 1872 - 1876 ἀπὸ 3.000 - 5.150 γρ.

4. *Μισθὸς ὑποδιδασκάλου.* Δὲν ὑπάρχουν ἀκριβῆ στοιχεῖα γιὰ τὸ ποσὸ ποὺ ἔπαιρνε κάθε χρόνο ὁ ὑποδιδάσκαλος. Ὅπως ἴσως ὁ μισθὸς τοῦ ἦταν χαμηλός: τὸ 1847 - 1848 ἦταν 800 γρ. τὸν χρόνο καὶ σὲ μιὰ δεκαετία περίπου τὸ 1858 - 1859 εἶχε ἀνεβεῖ σὲ 1.250 γρ. Τὸ 1868 - 1869 ὁ Ἰωάννης Ἀστερίου παίρνει ὡς ἀμοιβὴ 150 γρ., ἀλλὰ δὲν γνωρίζουμε σὲ πόσο διάστημα ἀντιστοιχοῦσε τὸ ποσὸ αὐτό.

5. *Μισθὸς δασκάλας.* Οἱ πρῶτες μνεῖες γιὰ δασκάλες ἀναφέρονται σὲ ἐξόφληση χρέους μὲ ὁμολογίες. Ἡ μόνη βέβαιη μαρτυρία γιὰ κανονικὸ μισθὸ εἶναι τοῦ 1858 - 1859. Τῆ χρονιὰ αὐτῆ τὸ παγκράτι τῆς ἐκκλησίας πληρώνει στὴν Κατίνα «διδασκάλισσα τῶν κορασίων» 5.875 γρ. Ὅπως ἦδη σημειώθηκε πρὶν ἀνω, ἡ ἐκκλησία πλήρωσε τὸ 1859 - 1860 στὸν «ὕπηρετῆ» τῆς δασκάλας γρόσια 600.

6. *Μισθὸς νηπιαγωγῶ.* Τὸ 1881 ἡ νηπιαγωγὸς Εἰρήνη παίρνει 5.700 γρ., ποσὸ ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ μισθὸ τῆς τοῦ προηγούμενου χρόνου, καὶ 950 γρ. ἔναντι τοῦ νέου μισθοῦ.

Ἄπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ποὺ μᾶς δίνει ὁ κώδικας τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου διαγράφεται ἡ εἰκόνα τῆς παιδείας στὴ Λάρισα, ποὺ μολοντί ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς ἐλληνικὲς πόλεις ὅπου ἡ τουρκικὴ κατοχὴ ἦταν ιδιαίτερα πιεστικὴ, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ 19ου αἰ. (ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ἁγώνα καὶ τῶν ἐπαναστάσεων τοῦ 1866-1868 καὶ 1878) παρουσιάζει ἀξιοζήλευτὴ ἐκπαιδευτικὴ κίνηση. Ρυθμιστικὸ ρόλο, ἐξᾴλλου, στὴν ἀνάπτυξη τῆς παιδείας παίζει ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλεῖου ποὺ ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῆς δημιουργίας σχολείων, ἀφοῦ ἡ ἴδια τὰ χρηματοδοτεῖ, κι ἡ τύχη τῆς ἔχει, πάντα, ἄμεσο ἀντίκτυπο σ' αὐτά. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ἀπὸ τὸ 1846 ὡς τὸ 1860, δηλ. σὲ διάστημα μᾶς περίπου δεκαπενταετίας, σὲ κάθε συνοικία δὲν χιτίζονται μόνο ἐκκλησίες, ἀλλὰ δῖπλα σ' αὐτὲς λειτουργοῦν ἰσάριθμα σχολεῖα.

Βούλα Κόντη